

■ Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους (1η Σεπτεμβρίου)

Εἴμεθα «ἐκλεκτοὶ ταξιδιωτῆς»;

«Πάροικος ἐγὼ εἰμι παρὰ Σοὶ καὶ παρεπίδημος,
καθὼς πάντες οἱ πατέρες μου»

(Ψαλμ. λη' 13)

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά:

Ἐϋχομαι κατὰ τὸ νέον ἐκκλησιαστικὸν ἔτος, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς Θεομήτορος νὰ φωτίζη τὸν νοῦν καὶ νὰ θερμαίνη τὰς καρδίας μας συνεχῶς, ὥστε νὰ μὴ προσκολλώμεθα εἰς ὅ,τι ἀποτελεῖ ἐμπόδιον εἰς τὴν οὐρανοδρόμον πορείαν μας.

Ὁ Χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ λημονῇ ποτὲ τὴν προτροπὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων: «ἔχε φρόνημα παροίκου»¹, δηλαδὴ νὰ καλλιεργῆς πάντοτε τὴν αἴσθησιν, ὅτι εἶσαι προσωρινός, ὅτι διαμένεις εἰς μίαν ξένην χώραν, ὅτι εἶσαι φιλοξενούμενος τοῦ Θεοῦ, ὅτι ταξιδεύεις διὰ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν πραγματικὴν Πατρίδα.

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικόν, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἀπευθύνει τὴν πρώτην Ἐπιστολήν του «ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις»², πρὸς ἐκείνους δηλαδὴ τοὺς Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι ἄν καὶ ἐξελέγησαν ἀπὸ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου μας, ὥστε νὰ συγκροτοῦν τὸ «ἐκλεκτὸν γένος»³, τὴν «γενεὰν τοῦ Χριστοῦ»⁴, ὅμως εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ζοῦν διεσπαρμένοι, ὡς μὴ ἔχοντες πατρίδα, ὡς ἐξόριστοι.

Πράγματι ὅλοι οἱ ζῶντες κατὰ Θεὸν ἀφ' ἐνὸς εἶναι ξένοι πρὸς ὅ,τι συνήθως «δένει» τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν γῆν: τὴν φιλοδοξίαν, τὴν φιλαργυρίαν, τὴν φιληδονίαν· ἀφ' ἐτέρου εἶναι οἰκέιοι πρὸς ὅ,τι τοὺς καθιστᾷ ἐλευθέρους ἐν Χριστῷ, «συμπολίτας τῶν Ἁγίων καὶ οἰκείους τοῦ Θεοῦ»⁵.

Οἱ Χριστιανοί, ὅπως πολὺ ὠραῖα ἔχει γραφῆ, «πατρίδας οἰκοῦσιν ἰδίας, ἀλλ' ὡς πάροικοι μετέχουσι πάντων ὡς πολῖται καὶ πανθ' ὑπομένουσιν ὡς

ξένοι· πᾶσα ξένη πατρίς ἐστὶν αὐτῶν, καὶ πᾶσα πατρίς ξένη· ἐπὶ γῆς διατρίβουσι, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ πολιτεύονται»⁶.

Ἄν καὶ ἐγεννήθημεν εἰς τὴν γῆν, ὅμως καταγόμεθα ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, διότι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατήλθεν ἐξ Οὐρανοῦ, μᾶς ἀνεγέννησεν ἐν Χριστῷ καὶ ἔθεσε μέσα μας τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης διὰ τὸν Οἶκον τοῦ Πατρός, τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τὴν Δόξαν καὶ Λαμπρότητα τῶν Θεωμένων, ὅπου **«ὅλοι δι' ὅλου γινόμεθα θεοὶ χωρὶς τῆς κατ' οὐσίαν ταυτότητος»⁷.**

Οἱ Ἅγιοι, αὐτοὶ οἱ ἐν Χριστῷ φίλοι καὶ συγγενεῖς μας, δὲν παύουν νὰ ἐξάπτουν τὸν ζήλον μας διὰ τὸν Οὐρανόν, ὅταν μὲ ἔμφρασι μᾶς προτρέπουν: **«Ἄρχισε νὰ εἶσαι αὐτὸ πὸν θὰ γίνης!...»⁸**, δηλαδή: νὰ καλλιεργῆς ἀόκνως τὸ οὐράνιον φρόνημα, ὥστε νὰ μὴ ὑποδουλωθῆς εἰς ὅ,τιδήποτε γῆϊνον· νὰ συντριβῆς τὰ δεσμὰ τῶν παθῶν μὲ τὰς ἀντιθέτους ἀρετάς· νὰ θεραπεύης τὸ σαρκικὸν φρόνημα μὲ τὴν ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου μας, τὴν ἀδιάλειπτον καρδιακὴν προσευχὴν, τὴν κοινωνίαν τῶν θείων Μυστηρίων, τὴν μελέτην τῶν ἱερῶν Κειμένων, τὴν θεοποιὸν ἄσκησιν, τὴν ζωοποιὸν μετάνοιαν.

Ζῶντες κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν, θὰ ἐφαρμόζωμεν τὴν θεῖαν ἐντολήν: **«Μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας»· μὴ οἰκείτω ἐν τῇ καρδίᾳ σου δυναστεία τοῦ διαβόλου»⁹.**

Τότε θὰ εἴμεθα οἱ **«ἐκλεκτοὶ παρεπίδημοι»**, οἱ **«ἐκλεκτοὶ ταξιδιωταί»**, ἔχοντες ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὰς καρδίας μας τὸν Πατέρα, δι' Υἱοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Ἀμήν!

Ὁ Μητροπολίτης καὶ Καθηγούμενος
† Ὁ Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,
Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

1. Ἀδῶδ Ποιμένος, Τὸ Μέγα Γερροντικόν, τ. Δ', σελ. 102, § 126, Θεσσαλονίκη 1999.
2. Α' Πέτρ. α' 1.
3. Α' Πέτρ. β' 9.
4. Ἅγιου Γρηγορίου Παλαμά, Ὁμιλία ΝΖ', §§ 14 καὶ 15, Ε.Π.Ε. τ. 11, σελ. 442-444, Θεσσαλονίκη 1986.
5. Ἐφεσ. β' 19.
6. Ἐπιστολὴ πρὸς Διόγνητον, Κεφ. Ε', ΡΓ τ. 2, στλ. 1173BC.
7. Ἅγιου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, ΡΓ τ. 91, στλ. 376AB.
8. Ἅγιου Ἱερωνύμου, ΡΛ τ. 22, 425: «Esse incipe quod future es».
■ Ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς Καρχηδόνας ἔλεγε πρὸς τὰς Παρθένους: «Ὅ,τι θὰ γίνωμεν ἀργότερα, σεῖς ἔχετε ἀρχίσει νὰ τὸ ζητεῖτε ἤδη» / «Quod futuri sumus jam vos esse coepistis» (ΡΛ τ. 4, 462A).
9. Ὁσίου Ἐφραίμ Σύρου, Ἔργα τ. ΣΤ', σελ. 253, ἐκδόσεις «Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας», Θεσσαλονίκη 1995. Ψαλμ. 93, 20.